

Sygn. akt I CSK 1951/22

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa K. spółki akcyjnej w Ł.
przeciwko P. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 listopada 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 24 czerwca 2021 r., sygn. akt V ACz 133/21,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz pozwanego 12.500,00 (dwanaście
tysięcy pięćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o pierwszą, drugą i czwartą spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo jego niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ.; z 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, nie publ.).

Skarżący przedstawił wątpliwość ujętą w pytaniach: „czy klub sportowy będący członkiem związku sportowego, w którego statucie zawarty jest zapis na sąd polubowny, o którym mowa w art. 1161 § 1 K.p.c. będący de facto przymusową klauzulą arbitrażową, występując z roszczeniem przeciwko tej organizacji sportowej, które to roszczenie powstało w okresie, gdy był członkiem tej organizacji sportowej,

jest nadal związany zapisem na sąd polubowny, w sytuacji gdy został wykreślony z rejestru członków organizacji sportowej i na dzień złożenia pozwu nie jest już członkiem tej organizacji sportowej?, czy sformułowany w statutach związków sportowych o których mowa w art. 7 ust. 1 ustawy o sporcie z dnia 25 czerwca 2010 r. zapis na sąd polubowny w zakresie w jakim poddaje pod rozstrzygnięcie spory powstałe pomiędzy jego członkami Sądowi Polubownemu funkcjonującego w ramach danego związku sportowego realizuje formę dobrowolnego arbitrażu prawnego w rozumieniu części V K.p.c. (art. 1154 i n. K.p.c.), czy też z uwagi na takie jego cechy jak: brak możliwości uczestnictwa w zawodowych rozgrywkach prowadzonych przez dany związek sportowy bez uprzedniej akceptacji przez podmiot zamierzający uczestniczyć w rozgrywkach sportowych statutu związku sportowego w którym jest zawarty zapis na sąd polubowny; brak możliwości podmiotu ubiegającego się o członkostwo w związku sportowym przystąpienia na zasadzie dobrowolności do umowy arbitrażowej; brak możliwości podmiotu ubiegającego się o członkostwo w związku sportowym negocjowania poszczególnych postanowień zapisu na sąd polubowny, w tym w szczególności postanowień zapisu odnoszących się do wyboru sądu arbitrażowego; jest arbitrażem o charakterze przymusowym i realizuje klauzulę arbitrażową przez odesłanie?”.

Zdaniem skarżącego, istnieje potrzeba wykładni art. 1161 § 2 k.p.c. poprzez wyjaśnienie w jaki sposób należy rozumieć zasadę równości stron o której mowa we wskazanym przepisie, tj. czy powinna być odnoszona wyłącznie do samej treści umowy arbitrażowej (statutów związków sportowych w części, w jakiej poddają pod rozstrzygnięcie spory pomiędzy członkami Sądowi Polubownemu funkcjonującemu przy danym związku sportowym), czy także do ogólnych reguł funkcjonowania konkretnego sądu polubownego (elementów tworzących infrastrukturę organizacyjno-prawną, w tym trybu powoływania i odwoływania arbitrów, wynagradzania arbitrów, wyłączania arbitrów, którzy mają rozstrzygać spór powstały pomiędzy członkami danego związku sportowego).

Przedstawiona przez skarżącego problematyka nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera argumentacji juredycznej wskazującej na występowanie

odmiennych ocen przedstawionego problemu oraz na to, że przepisy dotyczące tej kwestii nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ. i z 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.).

Analiza wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jego uzasadnienia, a także uzasadnień orzeczeń sądów obu instancji, nie daje podstaw do uznania, że rzeczywiście zachodzi przesłanka potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżący wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd drugiej instancji rozszerzył zapis na sąd polubowny sformułowany w statucie P. na spory powstałe pomiędzy P., a jego członkiem, w sytuacji gdy z treści art. 40 Statutu P. z 25 lipca 2008 wynika, iż organy jurysdykcyjne P., w tym m.in. Piłkarski Sąd Polubowny są uprawnione do rozstrzygania sporów wyłącznie pomiędzy członkami P., co doprowadziło do zmiany zapisu na sądu polubowny bez zgody stron, a w konsekwencji do sytuacji, iż P. za pośrednictwem Piłkarskiego Sądu Polubownego

jest sędzią we własnej sprawie, co stanowi kwalifikowaną postać naruszenia prawa, tj. art. 1161 §1 k.p.c.

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżącego nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy nie dopatrywał się rażącego naruszenia powołanych przepisów, widocznego *prima facie*. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Mając powyższe na uwadze nie można przyjąć, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[as]